

УДК 341.4:351.74(100):004.738.5

Ярина ОЛІЙНИК

Національний університет "Львівська політехніка",
професор кафедри міжнародного та кримінального права
Навчально-наукового інституту права,
психології та інноваційної освіти,
доктор юридичних наук, доцент
yaryna.s.bohiv@lpnu.ua
ORCID: 0000-0002-5906-4565

Тетяна ГЛАДИНЮК

Національний університет "Львівська політехніка",
Студент першого (бакалаврського) рівня вищої освіти,
Навчально-наукового інституту права,
психології та інноваційної освіти,
tetiana.hladyniuk.pv.2022@lpnu.ua
ORCID: 0009-0008-5619-6176

МІЖНАРОДНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО У СФЕРІ КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВА ТА МЕХАНІЗМИ ОБМІНУ ІНФОРМАЦІЄЮ ЧЕРЕЗ ІНТЕРПОЛ

<http://doi.org/10.23939/law2025.48.307>

© Олійник Я., Гладинюк Т., 2025

У період активної інтеграції та відкритості кордонів злочинність набуває транснаціональних рис, що унеможливорює її ефективне переслідування лише в межах юрисдикції однієї держави. В умовах такого розвитку подій міжнародне правове співробітництво постає як необхідна передумова гарантування безпеки, правопорядку та стабільності у світі. Саме тому актуальність дослідження механізмів взаємодії між державами є беззаперечною.

Особлива увага приділяється діяльності Інтерполу як центрального інституційного механізму координації та обміну інформацією у боротьбі з транснаціональною злочинністю. Розкривається його правова природа, історичні засади становлення та сучасна структура. Інтерпол не лише забезпечує комунікацію між національними правоохоронними органами, а й створює потужні бази даних, що дозволяють відслідковувати осіб, транспортні засоби, документи та інші об'єкти, пов'язані зі злочинною діяльністю. Завдяки глобальній системі I-24/7 правоохоронці отримують швидкий доступ до актуальної інформації, що значно підвищує ефективність міжнародного співробітництва.

Також у статті детально аналізується використання «червоних повідомлень» як інструменту міжнародного розшуку та висвітлюються проблеми, що виникають у процесі їх застосування. З одного боку, цей механізм дозволяє швидко ідентифікувати та затримувати осіб, які переховуються від правосуддя. З іншого – існує ризик політичних маніпуляцій та зловживань, що ставить під питання баланс між забезпеченням міжнародної безпеки та захистом прав людини. Саме ця дилема постає як одна з головних у процесі вдосконалення міжнародно-правових механізмів співпраці.

Досвід України у взаємодії з Інтерполом відображає як позитивні результати у сфері протидії злочинності, так і низку труднощів, пов'язаних із гармонізацією національного законодавства з міжнародними стандартами. Як підсумок подальший розвиток міжнародного співробітництва у сфері кримінального права має ґрунтуватися на посиленні правових гарантій, підвищенні прозорості процедур та впровадженні новітніх цифрових технологій. Лише за таких умов можливо забезпечити ефективну боротьбу з організованою, кібер- та іншими видами злочинності, зберігаючи при цьому пріоритет прав людини.

Ключові слова: міжнародне співробітництво, Інтерпол, інформаційний обмін, «червоні повідомлення», транснаціональна злочинність, права людини.

Постановка проблеми. У сучасних умовах глобалізації злочинність дедалі частіше набуває транснаціонального характеру, що ускладнює її ефективне переслідування в межах національних юрисдикцій. Організовані угруповання використовують цифрові технології, відкритість кордонів та міжнародні фінансові інструменти, що вимагає від держав тісної взаємодії у сфері кримінального права. Інтерпол виступає ключовим механізмом обміну інформацією та координації дій правоохоронних органів, однак його діяльність супроводжується низкою проблем – від ризиків політичних зловживань до необхідності забезпечення балансу між боротьбою зі злочинністю та дотриманням прав людини. Це зумовлює потребу у науковому аналізі та вдосконаленні міжнародних правових механізмів співробітництва.

Аналіз дослідження проблеми. Питання міжнародного співробітництва у сфері кримінального права та діяльності Інтерполу розглядали у своїх працях такі вчені, як Г. Гайова Джуліо Калькура, О. Г. Душейко, І. І. Брус та інші. У центрі їхньої уваги перебували правові засади взаємодії держав, особливості обміну інформацією та гарантії дотримання прав людини.

Метою цієї статті є дослідження міжнародного співробітництва у сфері кримінального права та аналіз діяльності Інтерполу як ключового механізму обміну інформацією між державами. У роботі ставиться завдання виявити проблеми функціонування існуючих механізмів та окреслити шляхи їх вдосконалення для ефективної протидії транснаціональній злочинності при дотриманні прав людини.

Виклад основного матеріалу. Міжнародне кримінально-правове співробітництво у сучасних умовах є одним із ключових інструментів забезпечення глобальної безпеки та ефективної боротьби зі злочинністю. Воно охоплює широкий спектр взаємодії між державами та міжнародними організаціями, спрямованої на попередження, розслідування та переслідування правопорушень, що мають транснаціональний характер. У науковій літературі воно визначається як система норм і заходів, що регулюють діяльність компетентних органів різних країн у сфері кримінальної юстиції. Інтерпол створений для забезпечення міжнародної взаємодії у сфері поліцейських операцій, навіть у випадках, коли між окремими державами відсутні дипломатичні відносини [1]. Як влучно підкреслює О. Кульченко, надзвичайно важливим на сучасному етапі є вироблення об'єктивних критеріїв оцінки правових моделей Національних центральних бюро Інтерполу в різних країнах, адже це має суттєве значення для ефективного функціонування правової системи України в умовах глобалізації та протидії злочинності [2]. Основними принципами такого співробітництва виступають повага до державного суверенітету, взаємне визнання рішень судових та правоохоронних органів, забезпечення прав людини, а також невідворотність покарання за вчинені злочини незалежно від місця їх скоєння.

Важливим правовим підґрунтям міжнародної взаємодії є міжнародні договори та конвенції, які закріплюють правила співробітництва держав у сфері кримінального права. Зокрема, значне значення мають Конвенція ООН проти транснаціональної організованої злочинності 2000 року, Конвенція ООН проти корупції 2003 року, Європейська конвенція про видачу правопорушників 1957 року,

Європейська конвенція про взаємну правову допомогу у кримінальних справах 1959 року та низка інших міжнародних документів. Саме вони формують базу для обміну інформацією, екстрадиції, спільного проведення слідчих дій і уніфікації правових підходів до окремих видів злочинів.

Окрему роль у розвитку міжнародного співробітництва у сфері кримінального права відіграють міжнародні організації, які координують дії держав, забезпечують функціонування спільних інформаційних систем та сприяють гармонізації законодавства. Найбільш відомим прикладом є Інтерпол. Він виступає центральним елементом міжнародної поліцейської мережі, що забезпечує оперативний обмін даними між правоохоронними органами різних держав і координує міжнародні заходи у відповідь на транснаціональні загрози. Його роль не зводиться лише до технічної передачі інформації: Інтерпол формує стандарти обміну, розвиває спеціалізовані бази даних і аналітичні сервіси, надає технічну та експертну допомогу, а також виступає платформою для координації багатонаціональних операцій і навчальних програм. У контексті глобалізації та цифровізації злочинності саме здатність Інтерполу оперативно з'єднати національні ланцюги інформації стає одним із визначальних чинників ефективності розслідувань і попередження злочинних схем, що перетинають кордони.

Організаційна побудова Інтерполу включає кілька взаємодіючих елементів: загальні керівні органи, виконавчі ланки, постійний секретаріат та мережа національних контактних пунктів. Найвищим органом управління є загальні збори (Генеральна асамблея), що визначають стратегію і політику організації, виконавчими функціями опікується Рада керуючих, а оперативну роботу реалізує Генеральний секретаріат під керівництвом Генерального секретаря. У кожній державі-члені діє Національне центральне бюро (NCB), яке є єдиним офіційним каналом зв'язку з Інтерполом і відповідає за прийом/направлення запитів, розміщення повідомлень та координацію спільних дій.

У сучасному контексті міжнародного кримінального правосуддя Інтерпол виступає основним каналом обміну інформацією, забезпечуючи оперативну координацію між правоохоронними органами через систему I-24/7. Запроваджена на початку 2000-х і функціональна з 2002–2003 років, ця глобальна поліцейська комунікаційна мережа дозволяє національним центральним бюро (NCB) всіх країн-членів одразу обмінюватися даними, оперативно передавати повідомлення, здійснювати перевірку особистостей, транспортних засобів, документів, відбитків пальців і ДНК – усе це в рамках зашифрованого каналу зв'язку. Наприклад, якщо особа під «Red Notice» намагається перетнути кордон, система I-24/7 миттєво надсилає сигнал відповідному NCB, що дає змогу якнайшвидше перехопити підозрювану особу.

Ключовими складовими цієї інфраструктури є централізовані бази даних Інтерполу, які зосереджують інформацію про відбитки пальців (AFIS), ДНК-профілі, дані викрадених або втрачених документів (SLTD), транспортних засобів (SMV), творів мистецтва, а також реєстри осіб, зокрема тих, хто перебуває у розшуку. Кожна держава-член формує власні національні дані й може надавати їх у міжнародний доступ через I-24/7 зі збереженням контролю і відповідності національному законодавству.

Особливе важливе значення у міжнародному розшуку мають «червоні повідомлення» (Red Notices), які є запитом до правоохоронців у всіх країнах-членах про розшук і тимчасове затримання особи, що знаходиться під слідством або вже має вирок; водночас це не є міжнародним ордером на арешт, а тільки сигнал, сформований на підставі національного ордера або рішення суду. Основою їхнього випуску є Статут Інтерполу та Правила обробки даних (Data Processing Rules), зокрема Стаття 82, яка встановлює необхідні умови: наявність офіційного ордера, відповідність національному екстрадиційному законодавству та дотримання стандартів прав людини, а також недопустимість політичних, військових, релігійних чи расових мотивів.[3] Спеціальна група з юридичним і оперативним досвідом перевіряє кожен запит на відповідність цим критеріям перед публікацією.

Незважаючи на це, система стикається з проблемами ефективності та зловживань. Помічені випадки, коли країни використовували Red Notices політично вмотивовано – щоб переслідувати критиків або дисидентів поза межами власної юрисдикції. Як приклад, у 2024 році спільна операція Інтерполу та ФБР викрила широкомасштабну зловмисну схему в Молдові, де Red Notices намагалися блокувати або

видаляти через хабарі та допомагати злочинцям уникнути екстрадиції, продажем інформації про їхній статус, що значно підірвало довіру до системи AP News. Правоохоронці США, зокрема ICE, рекомендують не базувати рішення виключно на Red Notice, а використовувати його лише як додатковий індикатор і після підтвердження фактів згідно з національним законодавством ICE.

Такий аналіз показує, що ефективність механізмів обміну інформацією через Інтерпол залежить не лише від технічної інфраструктури, але й від прозорості, правової відповідності, незалежного контролю та готовності держав-членів не тільки користуватися, а й зміцнювати цю систему.

Продовжуючи аналіз механізмів обміну інформацією через Інтерпол, доцільно розглянути практичні аспекти співробітництва України з цією організацією. У 1992 році уряд України звернувся до Генерального секретаріату Міжнародної організації кримінальної поліції з проханням про приєднання до Інтерполу (Постанова Кабінету Міністрів України № 555 від 30 вересня 1992 р.) [4].

Україна є повноправним членом Інтерполу з 1992 року, коли після проголошення незалежності офіційно створила Національне центральне бюро, що діє у складі Міністерства внутрішніх справ. Робочий апарат Укрбюро Інтерполу є центральним органом забезпечення та координації взаємодії правоохоронних та інших державних органів України з компетентними органами іноземних держав з питань, що належать до компетенції Інтерполу та Європолу [5]. З цього часу наша держава активно залучається до міжнародних інформаційних обмінів, використовує систему I-24/7 для оперативної взаємодії з іншими країнами, бере участь у координаційних нарадах та ініціює розміщення повідомлень, зокрема «червоних», щодо осіб, підозрюваних у тяжких злочинах. Участь у діяльності Інтерполу дозволяє українським правоохоронним органам інтегруватися в глобальні бази даних та отримувати доступ до відомостей, які безпосередньо впливають на ефективність кримінальних розслідувань. Яскравим прикладом успішної міжнародної взаємодії є співпраця України з Інтерполом у справах боротьби з торгівлею людьми, наркотрафіком та кіберзлочинністю. Так, завдяки спільним операціям було викрито транснаціональні групи, які діяли на території кількох країн Європи, зокрема з використанням українських документів або транзитних каналів. Не менш показовим є використання баз даних викрадених транспортних засобів: завдяки системі I-24/7 українські митні й прикордонні органи неодноразово виявляли автомобілі, що перебували у міжнародному розшуку. Окремо варто згадати практику обміну інформацією щодо викрадених паспортів та інших документів, яка сприяє зміцненню безпеки національних кордонів та запобігає використанню підроблених чи нелегально отриманих посвідчень особи для міграційних зловживань.

Разом з тим співробітництво України з Інтерполом має низку проблемних аспектів і викликів. Однією з головних проблем є ризик політизації «червоних повідомлень», коли деякі держави намагаються використати Інтерпол як інструмент політичного тиску. Україна неодноразово стикалася з ситуаціями, коли іноземні запити містили ознаки політичної мотивації, що вимагало від НЦБ України ретельної перевірки таких справ керуючись статтею 3 Статуту Інтерполу, яка забороняє втручання організації у політичні, військові, релігійні чи расові справи. Додатковим викликом є потреба в удосконаленні національного законодавства щодо обробки персональних даних та доступу до міжнародних інформаційних ресурсів, аби гарантувати одночасно ефективність слідчих дій і дотримання прав людини. Важливим є й питання технічного забезпечення: попри інтеграцію в глобальні системи, українським правоохоронцям бракує сучасних технічних ресурсів для повного використання аналітичного потенціалу Інтерполу.

Розглядаючи досвід України у співпраці з Інтерполом, логічно перейти до ширшого аналізу глобальних викликів та перспектив розвитку міжнародного співробітництва у сфері кримінального права. Сучасна світова практика демонструє, що ефективність у боротьбі зі злочинністю неможлива без одночасного забезпечення гарантій прав і свобод людини. Баланс між цими двома вимірами залишається ключовим завданням для міжнародних організацій, включаючи Інтерпол. З одного боку, держава має право і обов'язок захищати суспільство від небезпечних злочинців, з іншого – будь-які дії повинні відповідати міжнародним стандартам у сфері прав людини, зокрема положенням Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року. Надмірне використання «червоних повідомлень» у політичних цілях або спроби обмеження прав шукачів притулку вже стали предметом критики з боку правозахисних інституцій, що засвідчує необхідність удосконалення механізмів контролю та прозорості.

Особливої актуальності у XXI столітті набирають питання кіберзлочинності, яка не знає кордонів і вимагає швидкої та технологічно просунутої координації між державами. Конвенцією про кіберзлочинність, яку Україна ратифікувала 7 вересня 2005 року визначено, що запити про взаємну допомогу або про повідомлення, пов'язані з нею або повідомлення відповідно до можуть надсилатися через Міжнародну організацію кримінальної поліції (Інтерпол) [6]. Масштабні кібератаки, фінансові шахрайства, поширення дитячої експлуатації в мережі та використання криптовалют для відмивання коштів створюють новий рівень загрози, який потребує системних відповідей. У цьому контексті Інтерпол розвиває спеціалізовані підрозділи з кібербезпеки, розширює партнерство з приватними ІТ-компаніями та проводить глобальні операції, спрямовані на виявлення кіберзлочинців. Проте значні труднощі створює різниця в національних законодавствах, що регулюють цифрову сферу, а також проблема юрисдикції у випадках, коли кіберзлочин має мультинаціональний характер. Для України, яка перебуває в умовах гібридних загроз та кібератак, ці виклики є особливо відчутними, а отже, участь у глобальних програмах Інтерполу набуває стратегічного значення.[7]

Перспективи вдосконалення діяльності Інтерполу безпосередньо пов'язані з посиленням довіри до цієї організації та її здатністю адаптуватися до нових умов. Одним із напрямів розвитку є впровадження більш чітких механізмів перевірки запитів на розшук і вдосконалення роботи Комісії з контролю за файлами Інтерполу, яка розглядає скарги на зловживання. Не менш перспективним є розвиток співпраці з міжнародними та регіональними організаціями, включаючи Європейський Союз, ООН та Європол, що дозволить забезпечити синергію у протидії злочинності. Для України ключовим аспектом стане поглиблення участі у цих процесах, адже це не лише зміцнить національну безпеку, а й дозволить інтегруватися у світову систему кримінально-правового співробітництва на новому рівні.

Висновок. Міжнародне співробітництво у сфері кримінального права є необхідною умовою ефективної протидії сучасним викликам безпеки, оскільки транснаціональна злочинність не визнає державних кордонів. Інтерпол, як ключовий інституційний механізм обміну інформацією між правоохоронними органами різних країн, забезпечує унікальну платформу для координації дій, створення єдиних баз даних, оперативного розшуку злочинців і запобігання міжнародним злочинам.

Дослідження показало, що правові засади діяльності Інтерполу ґрунтуються на принципах політичної нейтральності, взаємної довіри та забезпечення прав людини, проте їхня реалізація стикається з практичними труднощами, зокрема зловживаннями «червоними повідомленнями» та спробами використати організацію для досягнення політичних цілей. Незважаючи на це, наявність механізмів контролю, зокрема Комісії з контролю за файлами Інтерполу, свідчить про прагнення організації до підвищення прозорості та правової чистоти своєї діяльності.

Український досвід співпраці з Інтерполом демонструє значний потенціал цього механізму для забезпечення національної та регіональної безпеки. Використання системи I-24/7, доступ до міжнародних баз даних, участь у спільних операціях проти торгівлі людьми, наркобізнесу, кіберзлочинності та незаконного обігу транспортних засобів підтверджують практичну значимість інтеграції у глобальну систему. Водночас для України залишаються актуальними проблеми правової гармонізації, забезпечення технічної сумісності та захисту від політично вмотивованих запитів.

З урахуванням новітніх викликів, серед яких стрімке зростання кіберзлочинності, гібридні загрози та потреба у балансі між безпекою та правами людини, подальший розвиток Інтерполу має ґрунтуватися на поєднанні технологічних інновацій, більш жорстких процедурних гарантій і зміцненні міжнародної довіри. Перспективи вдосконалення діяльності організації відкривають нові можливості для держав, включно з Україною, яка може зміцнити свої позиції в системі міжнародної кримінально-правової взаємодії та зробити вагомий внесок у забезпечення глобальної безпеки.

Подяки. Немає.

Фінансування. Автори заявляють про відсутність фінансової підтримки для проведення досліджень, написання або публікації цієї статті.

Внесок авторів: Олійник Ярина – 50 %, Гладинюк Тетяна – 50 %. Автори схвалюють цю роботу і беруть на себе відповідальність за її цілісність.

Конфлікт інтересів. Автори заявляють про відсутність конфлікту інтересів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Брус І. І. (2014). Організаційно-правові аспекти функціонування національного центрального бюро Інтерполу в Україні. Юридичний науковий електронний журнал. № 6. С. 189–192.
2. Культенко О. В. Інтерпол. Еволюція структури та діяльності : монографія. Кіровоград : РВВ КДПУ ім. В. Винниченка, 2013. 176 с.
3. Статут Міжнародної організації кримінальної поліції – Інтерпол. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_142#Text (Дата звернення: 09.07.2025).
4. Постанова Кабінету Міністрів України № 555 від 30 вересня 1992 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/555-92-%D0%BF#Text> (Дата звернення: 09.07.2025).
5. Офіційна інформація Міністерства внутрішніх справ. URL : <http://mvs.gov.ua> (Дата звернення: 09.07.2025).
6. Конвенція про кіберзлочинність : міжнародний документ від 01.07.2006 // Відомості Верховної Ради України. 2007. № 65. Ст. 2535. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_575#Text (Дата звернення: 09.07.2025).
7. Сергієнко В. П. (2022). Кіберзлочинність у системі гібридних загроз національній безпеці України // Право України. № 4. С. 112–119.

REFERENCES

1. Brus, I. I. (2014). Orhanizatsiino-pravovi aspekty funktsionuvannia natsionalnoho tsentralnoho biuro Interpolu v Ukraini [Organizational and legal aspects of the functioning of the National Central Bureau of Interpol in Ukraine]. Iurydychnyi naukovyi elektronnyi zhurnal, No 6, pp. 189–192. [In Ukrainian].
2. Kulenko, O. V. (2013). Interpol. Evoliutsiia struktury ta diialnosti: Monohrafiia [Interpol. Evolution of structure and activity: Monograph]. Kirovohrad: RVV KDPU im. Volodymyra Vynnychenka.
3. Statut Mizhnarodnoi orhanizatsii kryminalnoi politsii – Interpol [Constitution of the International Criminal Police Organization – Interpol]. (n.d.). Retrieved from https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_142#Text (Accessed: 09.07.2025) [In Ukrainian].
4. Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy № 555 vid 30 veresnia 1992 r. [Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine No. 555 of September 30, 1992]. (1992). Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/555-92-%D0%BF#Text> (Accessed: 09.07.2025) [In Ukrainian].
5. Ministerstvo vnutrishnikh sprav Ukrainy [Ministry of Internal Affairs of Ukraine]. (n.d.). Retrieved from: <http://mvs.gov.ua> (Accessed: 09.07.2025) [In Ukrainian].
6. Konventsiiia pro kiberzlochynnist: mizhnarodnyi dokument vid 01.07.2006 [Convention on Cybercrime: International document of July 1, 2006]. (2007). Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy, 65, art. 2535. Retrieved from: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_575#Text (Accessed: 09.07.2025) [In Ukrainian].
7. Serhiienko, V. P. (2022). Kiberzlochynnist u systemi hibrydnykh zahroz natsionalnii bezpetsi Ukrainy [Cybercrime in the system of hybrid threats to the national security of Ukraine]. Pravo Ukrainy, No 4, pp. 112–119 [In Ukrainian].

Отримано: 24.07.2025

Прорецензовано: 02.09.2025

Схвалено до друку: 29.09.2025

Опубліковано (онлайн): 12.12.2025

Надруковано: 26.12.2025

Yaryna OLIINYK

Lviv Polytechnic National University,
Educational and Research Institute of Law,
Psychology and Innovative Education,
Professor of the International
and Criminal Law Department,
Dr. Habil. (Law), Professor
yaryna.s.bohiv@lpnu.ua
ORCID: 0000-0002-5906-4565

Tetiana HLADYNIUK

Lviv Polytechnic National University,
Educational and Research Institute of Law,
Psychology and Innovative Education,
student of the first (bachelor)
level of higher education
tetiana.hladyniuk.pv.2022@lpnu.ua
ORCID: 0009-0008-5619-6176

INTERNATIONAL COOPERATION IN THE FIELD OF CRIMINAL LAW AND INFORMATION EXCHANGE MECHANISMS THROUGH INTERPOL

The article explores the phenomenon of international cooperation in the field of criminal law, focusing on the activities of Interpol as the main institutional mechanism of information exchange among law enforcement agencies worldwide. In the context of globalization and the increasing complexity of transnational crime, international legal cooperation becomes a vital tool for ensuring security, stability, and the rule of law.

The paper highlights the legal nature, organizational structure, and operational tools of Interpol, paying particular attention to the global communication system I-24/7 and the use of international databases on wanted persons, biometric data, stolen documents, and vehicles. Special emphasis is placed on the practice of using Red Notices, which, while effective in pursuing fugitives, also raise concerns regarding potential misuse for political purposes.

The article also examines Ukraine's experience of cooperation with Interpol, outlining both achievements and challenges in harmonizing national legislation with international standards. The analysis demonstrates that effective international cooperation requires a careful balance between combating crime and protecting human rights, as well as the development of transparent procedures and the adoption of modern digital technologies.

In conclusion, the study argues that the future of international criminal law cooperation depends on strengthening legal guarantees, enhancing trust among states, and ensuring that technological innovations are used responsibly. Only under these conditions can the global community successfully confront organized, cyber, and other forms of transnational crime.

Keywords: international cooperation, criminal law, Interpol, information exchange, Red Notices, transnational crime, human rights.